

Arrest

nr. 339 866 van 20 januari 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. HUBERT
Regentschapsstraat 23
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Vietnamese nationaliteit te zijn, op 2 juni 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 juni 2025 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 1 september 2025.

Gelet op de beschikking van 18 november 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat P. HUBERT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“Het verzoekschrift komt onontvankelijk voor wegens laattijdigheid.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het

verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 12 december 2025 staat het volgende vermeld:

“Tolk 888 legt de eed af en tolkt Vietnamees – Nederlands.

De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoeker verwijst naar het standpunt dat hij, ter weerlegging van de vaststelling dat zijn beroep laattijdig zou zijn ingediend, heeft uiteengezet in zijn schriftelijk verzoek om te worden gehoord en licht deze “technische kwestie” mondeling toe. Hij erkent dat thans zijn derde verzoek om internationale bescherming voorligt, maar wijst erop dat hij België heeft verlaten in de periode tussen zijn tweede en derde beschermingsverzoek en met name naar Duitsland is vertrokken. Aldus kan het thans voorliggende beschermingsverzoek niet worden beschouwd als een volgend verzoek om internationale bescherming in de zin van de artikelen 57/6/1, §1, f en 57/6/2, §1, eerste lid van de wet van 15 december 1980, wat maakt dat de verkorte beroepstermijn van 10 dagen in zijn zaak niet kan worden toegepast. Hierbij stelt verzoeker ook dat de overdracht van zijn dossier aan verweerder op 17 april 2025 een louter eenzijdige vermelding in de bestreden beslissing betreft, waarvan niet kan worden nagegaan of deze correct is, zodat ook niet kan worden nagegaan of verweerder de termijn waaraan hij was gebonden om deze beslissing te nemen heeft gerespecteerd en hieruit dus geen gevolgen met betrekking tot de beroepstermijn kunnen worden afgeleid. Ondergeschiedt stelt verzoeker dat hij bij de kennisgeving van de bestreden beslissing niet op de hoogte werd gesteld van een verkorte beroepstermijn. Bijgevolg voldoet deze kennisgeving niet aan de wettelijke vormvereisten en heeft de beroepstermijn om die reden nooit een aanvang genomen. Uiterst ondergeschiedt meent verzoeker dat, indien de Raad zou vasthouden aan voormelde beschikking, de hierin gehanteerde beroepstermijn zodanig kort is dat zijn recht op toegang tot de rechter zoals gewaarborgd door de artikelen 6 en 13 van het EVRM in het gedrang komt. Waar de voorzitter erop wijst dat hij dit laatste nooit heeft aangevoerd in zijn procedurestukken, betwist of weerlegt verzoeker dit niet. Hij besluit dat zijn mondelinge uiteenzetting er evenwel moet toe leiden dat zijn beroep ten gronde wordt behandeld.”

5. Verzoekende partij brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 26 augustus 2025 inzake de laattijdigheid van haar beroep.

5.1. Een geldige kennisgeving doet de beroepstermijn ingaan. Derhalve wordt vooreerst geverifieerd of deze correct en rechtsgeldig is geschied, wat het geval blijkt te zijn.

Artikel 51/2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf, [...] elke kennisgeving geldig [is] wanneer ze naar de gekozen woonplaats van betrokkene verstuurd wordt bij een ter post aangetekende zending of per bode tegen ontvangbewijs”*.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing met een ter post aangetekende zending werd verstuurd naar de gekozen woonplaats die verzoekende partij heeft opgegeven

in het kader van haar procedure om internationale bescherming te verkrijgen. De kennisgeving is dus correct en rechtsgeldig geschied, wat verzoekende partij niet betwist.

5.2. Beroepstermijn

5.2.1. Het beroep van verzoekende partij is gericht tegen de *beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”* van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) van 30 april 2025, waarbij haar verzoek om internationale bescherming in België op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° juncto artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk wordt verklaard bij gebrek aan nieuwe elementen of feiten die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

5.2.2. Verzoekende partij kan niet worden gevolgd in haar argumentatie dat door het tijdelijk verlaten van België (in de periode) voor het indienen van haar huidig derde verzoek om internationale bescherming, en meer bepaald door in de periode tussen haar vorig, tweede beschermingsverzoek en huidig derde beschermingsverzoek naar Duitsland te gaan, het thans voorliggende verzoek om internationale bescherming niet kan worden beschouwd als een *“volgend verzoek om internationale bescherming”* (in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en voorts o.a. artikel 57/6/2 van dezelfde wet).

Artikel 1, § 1, 20° van de Vreemdelingenwet definieert een *“volgend verzoek om internationale bescherming”* als *“elk later verzoek om internationale bescherming dat wordt gedaan nadat een definitieve beslissing over een vorig verzoek is genomen, met inbegrip van de beslissingen genomen op basis van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4°, 5°, 7° en 8°”* (zoals ingevoerd bij wet van 21 november 2017 tot wijziging van de Vreemdelingenwet en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (BS 12 maart 2018)). Deze bepaling is de omzetting in het Belgische recht van artikel 2, q) van richtlijn 2013/32 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), dat een volgend verzoek definieert als *“een later verzoek om internationale bescherming dat wordt gedaan nadat een definitieve beslissing over een vorig verzoek is genomen, met inbegrip van de gevallen waarin de verzoeker zijn verzoek expliciet heeft ingetrokken en de gevallen waarin de beslissingsautoriteit een verzoek heeft afgewezen na de impliciete intrekking ervan overeenkomstig artikel 28, lid 1”*.

Opdat het om een *“volgend verzoek”* gaat, geldt gelet op het voorgaande dus als enige voorwaarde dat voordien een definitieve beslissing over een vorig verzoek is genomen (zie ook RvS 21 september 2022, nr. 254.552). Een definitieve beslissing in het kader van een verzoek om internationale bescherming wordt op basis van artikel 1, § 1, 19° van de Vreemdelingenwet gedefinieerd als volgt: *“een beslissing of de vreemdeling de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus wordt verleend en waartegen geen rechtsmiddel meer openstaat in het kader van Titel Ibis, ongeacht of dit rechtsmiddel tot gevolg heeft dat de verzoeker op het grondgebied mag blijven in afwachting van het resultaat”*. Het Hof van Justitie oordeelde overigens in gelijkaardige zin (HvJ 25 mei 2023, C-364/22, J.B., S.B. en F.B / Bundesrepublik Deutschland).

Elk nieuw verzoek om internationale bescherming dat wordt ingediend nadat in het kader van een vorig verzoek om internationale bescherming een definitieve beslissing werd genomen, moet bijgevolg worden beschouwd als een volgend verzoek in de zin van de Vreemdelingenwet. Uit de niet betwiste gegevens van de zaak blijkt dat, op het ogenblik dat verzoekende partij haar huidig derde verzoek om internationale bescherming indiende, er reeds een definitieve beslissing over een vorig verzoek om internationale bescherming was genomen.

Het feit dat verzoekende partij in de periode tussen haar vorig tweede beschermingsverzoek, waarvoor een definitieve beslissing werd genomen, en huidig derde beschermingsverzoek België een tijdje heeft verlaten om naar Duitsland te gaan, verhindert aldus niet dat dit nieuwe, derde verzoek kan worden beschouwd als een *“volgend verzoek om internationale bescherming”*.

Uit niets blijkt een verzoek slechts als een *“volgend verzoek”* kan worden beschouwd indien de betrokkene op het grondgebied van de lidstaat is gebleven. Het enige criterium om te spreken van een *“volgend verzoek om internationale bescherming”* is of er al dan niet een definitieve beslissing over een vorig verzoek is genomen. Of de verzoeker het Belgische grondgebied wel of niet heeft verlaten na een definitieve beslissing over een vorig verzoek waarna hij nogmaals een beschermingsverzoek indient, doet derhalve niet ter zake. Verzoekende partij kan aldus niet worden gevolgd waar zij het tegendeel voorhoudt.

Verzoekende partij haar verwijzing ter zitting naar artikel 57/6/1, § 1, f) van de Vreemdelingenwet is overigens niet dienstig. Deze bepaling heeft namelijk betrekking op een volgend verzoek om internationale bescherming dat ontvankelijk werd verklaard overeenkomstig artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de

Vreemdelingenwet, terwijl huidig volgend (derde) verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij door het CGVS niet-ontvankelijk werd verklaard.

Gelet op het voorgaande kan verzoekende partij aldus niet worden gevolgd in haar argumentatie dat de verkorte beroepstermijn van tien dagen hier niet zou kunnen worden gehanteerd.

5.2.3. Verzoekende partij kan ook niet worden bijgetreden in haar betoog waarbij ze wijst op de overdracht van haar dossier aan het CGVS en de termijn van tien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden, waarbinnen op grond van artikel 57/6, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet de commissaris-generaal een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren.

Zoals hoger reeds werd opgemerkt (in punt 5.2.1.) is huidig beroep gericht tegen een in artikel 57/6, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet bedoelde beslissing van niet-ontvankelijkheid.

Overeenkomstig artikel 39/57, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet bedraagt de beroepstermijn tegen die beslissing tien dagen. Die termijn is steeds tien dagen en hierop is geen uitzondering voorzien.

Zo verzoekende partij met haar betoog ter zitting erop doelt dat het CGVS niet overging tot het nemen van de bestreden beslissing binnen de door artikel 57/6, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn, wijst de Raad erop dat dit een termijn van orde betreft, die geen verlies van bevoegdheid met zich meebrengt, en de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden (cf. RvS 4 oktober 2018, nr. 13.026 (c)). Het door het CGVS overschrijden van die beslissingstermijn heeft geen gevolg voor de beroepstermijn.

De opmerking ter zitting van verzoekende partij dat, gezien de eenzijdige loutere vermelding in de bestreden beslissing dat de overdracht van het dossier aan het CGVS op 17 april 2025 plaatsvond, niet kan worden nagegaan of dit wel correct is, waarbij verzoekende partij bovendien nalaat aan te tonen dat dit niet correct zou zijn (genoteerd), doet aldus niet ter zake, gelet op het voorgaande, daar dit hoe dan ook geen impact heeft op de beroepstermijn, die hoe dan ook tien dagen bedraagt tenzij in geval van vasthouding op een welbepaalde plaats hetgeen hier niet het geval is.

Verzoekende partij kan bijgevolg niet worden gevolgd waar zij voorhoudt dat het al dan niet respecteren door het CGVS van de beslissingstermijn gevolgen heeft met betrekking tot de beroepstermijn. Geen enkele (wettelijke) bepaling of beginsel voorziet immers in een afwijking van voormelde beroepstermijn van tien dagen.

Voormelde beroepstermijn van tien dagen is daarentegen van openbare orde en moet strikt worden toegepast. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch behandelen (cf. RvS 18 juni 2004, nr. 132.671).

5.2.4. Voorts wordt vastgesteld dat de kennisgeving van de bestreden beslissing wel degelijk en duidelijk de verkorte beroepstermijn vermeldt (zie administratief dossier, stuk "*kennisgeving van beslissing*").

De beroepstermijn van tien dagen, die bovendien zelfs vetgedrukt staat, en toepasselijke wetsbepaling inzake de geldende beroepstermijn, staan duidelijk vermeld. Verzoekende partij kan aldus niet dienstig of ernstig voorhouden dat zij hiervan bij de kennisgeving van de bestreden beslissing niet op de hoogte werd gesteld.

Verzoekende partij haar betoog dat de kennisgeving niet aan de wettelijke vormvereisten voldoet en de beroepstermijn om die reden nooit een aanvang heeft genomen, kan, gelet op wat voorafgaat, niet worden gevolgd. De kennisgeving is wel degelijk op een correcte, rechtsgeldige en rechtmatige wijze geschied en deze doet de beroepstermijn, van in casu tien dagen, ingaan.

5.2.5. Waar de verzoekende partij, wijzende op de korte beroepstermijn, het belang van toegang tot de rechter benadrukt, wijst de Raad erop dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel, zoals onder meer vervat in artikel 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), niet verhindert dat er voorwaarden van procedurele aard, zoals termijnen en vormvereisten, worden gesteld aan een mogelijke klacht of dat bepaalde financiële drempels worden ingebouwd, in zoverre deze voorwaarden niet onredelijk en/of arbitrair zijn of een vorm van machtsafwijking uitmaken (J. VANE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 118 en de aldaar aangehaalde rechtspraak). Nationale overheden mogen volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) een tijdslimiet hanteren voor het instellen van een beroep om hun werklast ordentelijk te kunnen beheren. Uit de rechtspraak van het EHRM kan niet worden afgeleid dat een beroepstermijn van in casu tien dagen als dusdanig te kort zou zijn om te voldoen aan de vereiste van een daadwerkelijke rechtsbescherming.

Het Grondwettelijk Hof oordeelde met betrekking tot een beroepstermijn van tien dagen, zoals bepaald in artikel 39/57, § 1 van de Vreemdelingenwet, reeds als volgt: *“Een beroepstermijn van tien dagen kan niet als buitensporig kort worden aangemerkt. In dat verband dient te worden vastgesteld dat de verzoekers om internationale bescherming de bijstand van een advocaat kunnen genieten vanaf het indienen van het verzoek, op grond van artikel 33 van de wet van 12 januari 2007, en dat zij de bijstand van een tolk kunnen genieten, zoals in B.62.2 is vermeld. De termijn van tien dagen is voldoende opdat het beroep met volle rechtsmacht wordt beschouwd als een daadwerkelijk rechtsmiddel in de zin van de bepalingen en het beginsel die in het middel zijn aangehaald (HvJ, 9 september 2020, C-651/19, JP, punten 48 tot 66).”* (GwH 25 februari 2021, nr. 23/2021, B.143.1.2).

Verzoekende partij toont bijgevolg niet aan dat de Belgische wetgeving ter zake strijdig zou zijn met de vereiste van een daadwerkelijk rechtsmiddel, te meer nu jurisprudentieel wordt erkend dat wettelijke beroepstermijnen kunnen worden verlengd in situaties waar overmacht wordt aangetoond. Hierna (zie punt 5.4.) zal evenwel blijken dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij wegens overmacht verhinderd werd tijdig haar verzoekschrift in te dienen. Zij toont niet aan dat er haar in casu geen daadwerkelijk rechtsmiddel ter beschikking stond in de zin van artikel 13 van het EVRM.

Verder wijst de Raad erop dat artikel 6 van het EVRM niet van toepassing is op beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; RvS 13 december 2011, nr. 216.638; RvS 7 juli 2006, nr. 161.169; EHRM 5 oktober 2000, nr. 39.652/98, Maaouia/Frankrijk), zodat verzoekende partij zich hier niet op kan beroepen.

5.3. Laattijdigheid beroep

De beroepstermijn loopt in geval van kennisgeving bij aangetekende brief, zoals in casu, steeds vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop die brief aan de postdiensten werd overhandigd, *“tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst”* (artikel 39/57, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet). Er ligt geen dergelijk tegenbewijs voor.

Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat de brief met de bestreden beslissing op woensdag 30 april 2025 aan de postdiensten werd overhandigd voor een aangetekende zending, zoals omschreven in artikel 39/57, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, naar het adres waar verzoekende partij conform artikel 51/2 van de Vreemdelingenwet woonplaats heeft gekozen. Verzoekende partij betwist dit niet en toont het tegendeel niet aan.

Bijgevolg neemt de Raad aan dat de bestreden beslissing op woensdag 30 april 2025 op correcte, regelmatige en rechtsgeldige wijze aangetekend werd verstuurd, zoals omschreven in artikel 39/57, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig voormeld artikel 39/57, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, was dinsdag 6 mei 2025 dus de eerste dag van de beroepstermijn (gelet op de officiële feestdag 1 mei).

Gelet op de beroepstermijn van tien dagen, was donderdag 15 mei 2025 de laatste dag van de beroepstermijn. Verzoekende partij had dus tot en met 15 mei 2025 tijd om beroep in te dienen.

Het verzoekschrift, elektronisch verzonden op 2 juni 2025, is bijgevolg ingediend buiten de wettelijke termijn, zoals eerder al in de beschikking werd vastgesteld.

5.4. Overmacht?

Van de vaststelling van de onontvankelijkheid van het beroep wegens laattijdigheid kan enkel worden afgezien wanneer een verzoekende partij aantoont dat zij wegens overmacht werd verhinderd haar verzoekschrift tijdig in te dienen. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien, noch vermeden (Cass., 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *“Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid)”* in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

Uit het betoog ter zitting kan geen reden van overmacht blijken. Verzoekende partij maakt geen gewag van en toont geen overmacht aan. Zij toont niet aan dat zij wegens overmacht werd verhinderd tijdig haar verzoekschrift in te dienen.

De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch behandelen (*cf.* RvS 18 juni 2004, nr. 132.671).

6. Gelet op het voorgaande, brengt verzoekende partij geen concrete en valabele argumenten aan die afbreuk kunnen doen aan de in de beschikking opgenomen grond. Nu geen overmacht is aangetoond, kan de Raad niet anders dan besluiten dat het beroep laattijdig werd ingediend.

Het beroep is onontvankelijk ratione temporis.

7. Gelet op wat voorafgaat, past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO